

Eenmaal, andermaal

Audrey Carlan bij Boekerij:

Calendar Girl-serie:
Nooit verliefd worden
Alles heeft een prijs
Echte schoonheid zit vanbinnen
Lang en gelukkig

Yoga Girl-serie:
Lessen in de liefde
Wachten op de ware
Zwichten voor een zoen
Onvoorwaardelijke overgave
Vertrouwen of verliezen
Geloven in je gevoel
Verlicht verlangen

Mannen van de Wereld-serie:
Verlangen
Lust
Hitte
Droom
Passie
Vuur

Wens-serie:
Wat het hart wil
Buiten de lijntjes
Een perfecte plek
Wat ik achterliet

Bruidsveiling-serie:
De hoogste bieder
Liefde is niet te koop
Eenmaal, andermaal

Audrey Carlan

Eenmaal, andermaal

Deel 3 van de *Bruidsveiling*-serie

Vertaald door World of Words

ISBN 978-90-599-0311-1
ISBN 978-94-023-2597-3 (e-book)
ISBN 978-90-5286-942-1 (audio)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Marriage Auction Season 1, Book 3*
Vertaling: World of Words
Omslagontwerp: Villa Grafica
Omslagbeeld: © Shutterstock en Adobe Stock
Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2021 Audrey Carlan
© 2025 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Triggerwarnings

Dit boek bevat thema's en scènes die voor sommige lezers gevoelig of ongemakkelijk kunnen zijn. Lees daarom vooraf de volgende triggerwarnings door:

- Verwijzing naar verkrachting
- Verwijzing naar kindermishandeling en kind in gevaar
- Verwijzing naar huiselijk geweld/partnergeweld
- Verwijzing naar zelfdoding
- Moord en poging tot moord
- Verwijzing naar mensenhandel en seksueel misbruik (ook van minderjarigen)
- Moreel dubieuze personages
- Geweld
- Geweld met vuurwapens
- Expliciete beschrijvingen van seksuele handelingen (met wederzijdse instemming)
- Taboethema's zoals het veilen van personen in ruil voor geld (met wederzijdse instemming)
- Grof taalgebruik

Deze serie is oorspronkelijk geschreven en gepubliceerd in wekelijkse afleveringen (hoofdstukken) op het Amazon Kindle Vella-platform, verspreid over een periode van meer dan een jaar. Elke bundel zoals je die nu in boekvorm leest, bevat meer dan tien procent nieuw materiaal, inclusief nooit eerder gepubliceerde scènes.

Nood breekt wet

JOEL

‘Hij is dood.’ De stem van mijn neef Bruno klonk als zwaar gebrom aan de andere kant van de lijn. Nog geen dertig seconden geleden had hij me gewekt uit een intense droom over Faith, de meisjes en mijzelf in mijn resort op de Malediven. Mijn hoofd klaarde op toen ik op de klok keek. Het was even na vieren in de vroege ochtend.

‘Wie?’ vroeg ik fluisterend en deed een poging me los te maken uit de omhelzing van een heel aanhankelijke Faith. Mijn verloofde leek soms op een inktvis als ze sliep; waar ik ook in bed lag, ze zag kans me te omstrengelen met haar armen en benen. En toch sliep ik beter dan ooit, wat me verbaasde. Mijn overleden vrouw Alexandra was geen knuffelaar geweest in haar slaap. Het was een grote verrassing dat ik het prettig bleek te vinden om de hele nacht een vrouwenlichaam tegen me aan te voelen.

‘Luther, de man die ik vanavond op Robert Marino had gezet,’ zei Bruno krasserig en duidelijk gefrustreerd.

Ik gleed uit bed en wachtte met antwoord geven tot ik in de badkamer was, de deur achter me had gesloten en even de tijdzones helder had. In Las Vegas was het acht uur vroeger dan in het Griekse Santorini.

‘Verklaar je nader,’ gromde ik. Ik leunde met mijn kont tegen het wastafelmeubel en wreef in mijn vermoeide ogen. Het marmeren blad bezorgde me kippenvel.

‘Elke dag voer ik de standaard checks uit. Luther reageerde niet op mijn telefoontje van vijf uur. Ik heb er een paar mannetjes naartoe gestuurd om uit te zoeken wat er aan de hand was en zij hebben hem gevonden. Zijn keel is doorgesneden, hij zat nog achter het stuur in zijn auto.’

‘Fuck.’ Het kwam er tandenknarsend uit. ‘En Faiths vader?’
Stilte.

Geen woord van Bruno. Het was alsof alle zuurstof uit de badkamer werd gezogen. Mijn longen trokken zich samen, ik snakte naar lucht.

‘Het spijt me, Joel. Hij is verdwenen,’ antwoordde Bruno effen.
Ik ziedde van woede. ‘Hoe de fuck bedoel je dat? Verdwenen?’

‘Ik heb hem niet meer in beeld. Hij is verdwenen. Zijn auto staat nog geparkeerd bij de uitgebrande resten van zijn restaurant. De recentste informatie die we hebben is dat Luther hem is gevolgd van The Alexandra naar het restaurant. Daar hebben we Luther gevonden. Hij moet Marino op een afstand zijn gevolgd, zoals zijn instructie was. Luther was een van mijn beste mensen. Oud-marinier. Commando. Wat we in de auto aantroffen, was afschuwelijk. Wie Luther heeft vermoord, heeft dat gedaan zonder dat het iemand opviel.’

‘En je hebt geen trackers op de vader van Faith?’ Ik wist het antwoord eigenlijk al.

‘Zijn telefoon is kapotgetrapt teruggevonden naast zijn lege auto,’ bevestigde Bruno.

‘Jezus, Bruno – hoe dan? Hoe moet ik die slaapkamer in lopen, Faith wakker maken en haar vertellen dat niet alleen de man die haar vader moest beschermen dood is, maar ook dat haar vader nu vermist wordt?’

‘Mijn vader wordt vermist? Wie is er dood?’

De enige stem die ik nu niet wilde horen, klonk achter me. Ik stond nog altijd tegen de wastafel geleund, met mijn telefoon tegen mijn oor gedrukt, en keek op, recht in het gezicht van mijn inmiddels lijkleke aanstaande.

Ik sloot mijn ogen en haalde diep adem voor ik me weer concentreerde op het gesprek.

‘En het andere doelwit?’ vroeg ik afgemeten. Via de spiegel hield ik Faiths beeldschone blik vast.

Haar onderlip trilde en haar ogen glansden van tranen die ze niet meer kon bedwingen.

‘Ik weet het niet,’ bracht Bruno met moeite uit.

‘Je weet het verdomme niet?’ brulde ik. Mijn woede laaide op als een aangestoken staaf dynamiet. Al mijn angst en haat jegens Aiden Bradford en de walgelijke dingen die hij had gedaan, kwamen samen in een allesverzengende uitbarsting die ik niet langer kon tegenhouden. Ik greep de keramieken zeepomp en smeed hem tegen de grote spiegel tegenover me. De spiegel en het pompje spatten uit elkaar, de stukken vielen in glinsterende scherven en brokstukken op de betonnen vloer. In de spiegel zat een gat ter grootte van een honkbal en de barsten liepen in een stervormig patroon naar alle richtingen.

Faith riep mijn naam, maar ik negeerde haar.

‘Hoe moet ik mijn familie beschermen? Ik vertrouwde op jou, Bruno! Je had één taak. Eén verdomde taak. Robert Marino beschermen, tegen elke prijs.’

Een snik schokte door Faith. Ze sloeg haar armen om haar bovenlichaam alsof ze zichzelf wilde troosten. Op blote voeten stond ze in de deuropening tussen de badkamer en onze slaapkamer, in een satijnen pyjama-setje van roze hemdje en shorts. Ze beefde en ik wist dat het van angst was.

Ik moest mezelf snel herpakken, zodat ik er voor haar kon zijn.

‘En die prijs was het leven van een goed mens, Joel. Ik ben ermee

bezig.’ Zijn stem klonk vastberaden en daadkrachtig – eigenschappen die ik normaal waardeerde in mijn hoofd beveiliging.

‘Zodra je weet waar meneer Marino is, wil ik dat onmiddellijk weten,’ snauwde ik, en verbrak de verbinding.

Ademloos stond ik in de badkamer, als een vuurspuwende draak, klaar om de wereld te laten affikken. Ik had het verkloot. Was te mild geweest voor Aiden Bradford, in de veronderstelling dat we hem konden raken waar het hem pijn zou doen: in zijn portemonnee. Dat had dus niet volstaan. Hij moest harder worden aangepakt. Ik kende maar één man die het in zich had om deze dodelijke klus te klaren. En ik had nog twee gunsten van hem tegoed.

Diego Salazar. Geen vriend, maar een bondgenoot die de Latijns-Amerikaanse maffia in Vegas leidde. Hij had zich bewezen toen Aiden Eden had meegenomen. Nu ik hier was en Faiths vader aan de andere kant van de wereld vermist werd, zou ik opnieuw een beroep op hem moeten doen. En dit keer zou ik me er geen seconde schuldig over voelen om die gunst in te lossen en Salazar tot het uiterste te laten gaan.

‘Kom hier, liefje,’ zei ik tegen Faith.

Mijn geliefde vloog op me af, haar armen om mijn schouders, haar borst tegen de mijne. ‘H-hij heeft mijn vader, hè?’ bracht ze schor uit.

Ik sloeg mijn armen om de vrouw van wie ik hield, trok haar dicht tegen me aan, duwde mijn gezicht in haar hals en ademde haar troostrijke geur van kokos en citrus in. Ik liet alles wat ze was bij me binnenkomen, ze kalmeerde me van buiten naar binnen.

‘We zullen hem vinden,’ murmelde ik tegen haar huid. Het was zowel een belofte als een onuitgesproken smeekbede dat ik het zou kunnen waarmaken.

Bij de volgende snik schokte haar lichaam in mijn armen. Ik kon haar verdriet tot diep in mijn ziel voelen en hield haar lang vast, lang genoeg om haar tranen te laten opdrogen en te voelen hoe het trillen van haar lichaam wegebde.

‘Sorry dat ik zonet even flipte. Ik had me moeten beheersen, het zal niet nog eens gebeuren,’ verzekerde ik haar terwijl ik haar stevig bleef vasthouden.

‘Geef niets, ik snap het wel.’ Faith leunde met haar bovenlichaam naar achteren, haar onderste helft stond nog altijd tegen me aan gedrukt. ‘Ik moet naar huis.’ Haar stem was zo zacht dat ik haar amper kon verstaan.

Maar ik hoorde wel degelijk wat ze zei en ik verfoeide elk woord.

Ik schudde mijn hoofd. ‘Veel te gevaarlijk.’

‘Hij wil mij, Joel. Hij zal mijn vader doden, puur om mij te pakken. Ik zou niet met mezelf kunnen leven als dat gebeurde.’

Ik likte langs mijn droge lippen en liet mijn voorhoofd tegen dat van haar leunen. ‘Hij heeft al een van mijn mensen vermoord. De man die ik op je vader had gezet. Zijn keel is doorgesneden. Oud-marinier, oud-commando. Een door en door getrainde, bekwame en gewapende man. Ik kan je niet willens en wetens in gevaar brengen.’

‘Joel, ik kan niet hier blijven en niets doen. Ik moet proberen Aiden te spreken te krijgen. In de hoop dat hij mijn vader zal vrijlaten. Een ruil, wat dan ook.’ Haar nagels prikten in de huid van mijn schouders en haar stem ging omhoog. ‘Het is de enige optie.’

‘Geef me even wat tijd, Faith. Vertrouw me, ik haal hem terug. Net zoals ik met Eden heb gedaan, toen Aiden haar had ontvoerd, weet je nog wel?’

Ze fronste, maar knikte.

‘Ik snap hoe verdrietig dit voor je is. Als het mijn moeder betrof, zou ik de hele wereld willen platbranden, maar we moeten hem te slim af zijn. We kunnen niet impulsief reageren op alles wat hij doet. Deze man schrikt nergens voor terug. Hij heeft je vader laten aftuigen. Hij heeft je nichtje laten kidnappen. Hij heeft jullie restaurant in brand gestoken. Hij heeft een goede kerel laten vermoorden.’

‘En nu heeft hij mijn vader in zijn macht. Hij is tot alles in staat...’

Ze klonk smekend. ‘Als ik hem nu onder vier ogen kan spreken, misschien dat ik hem dan tot rede zou kunnen brengen.’

Met twee vingers op haar lippen legde ik haar het zwijgen op. ‘Een moordlustige psychopaat met waanideeën zal niet voor rede vatbaar zijn, Faith. En bovendien heb ik je vader beloofd dat ik voor je zal zorgen, je uit Las Vegas zal houden en zo ver mogelijk bij Aiden Bradford vandaan.’

Haar ogen vulden zich weer met tranen, hoofdschuddend keek ze me aan. ‘Het is de enige manier. Gebruik mij om hem te pakken. Wat we ook moeten doen, ik trek dit niet meer, Joel. Ik kan niet langer leven met de doorlopende angst dat hij Eden, mijn vader of mij te grazen zal nemen. Hij is erop uit om ons pijn te doen, te verminken of te doden. Het moet stoppen. Wanneer is het eindelijk genoeg geweest?’

Ik sloot mijn ogen en slaakte een zucht. Haar adem voelde warm op mijn gezicht, door mijn hoofd tuimelden talloze gedachten. Ik liet alle denkbare scenario’s langskomen en woog de voor- en nadelen af van elke optie waarbij Faith niet in de buurt van die krankzinnige vent zou komen.

Steeds kwam ik terug bij Diego. Voor zover ik het kon inschatten was hij de enige die de wereld kon verlossen van de smerige praktijken van Bradford. Maar tegen welke prijs? Medeplichtig zijn aan moord was niet iets waar ik lichtzinnig over dacht. Anderzijds wist ik dat er vermoedelijk geen andere keuze was, wilden we Robert Marino levend terugkrijgen en Faith en Eden voorgoed verlossen van deze klootzak.

‘Ik ga een manier verzinnen om alles recht te zetten. Om ons voor eens en altijd van Aidens woede te bevrijden,’ zei ik.

‘Je moet me naar huis brengen. Ik moet in de buurt zijn.’

‘Echt absoluut niet,’ zei ik grommend.

Ze probeerde me weg te duwen, maar ik hield haar vast. ‘Faith, ik heb je eerder gevraagd me te vertrouwen en wat gebeurde er toen?

Toen heb je bijna jezelf laten kidnappen met Eden erbij. Ik vraag je nu, als de man die van je houdt en op wie je, zoals je gisteren zei, verliefd bent, om me even wat tijd te gunnen om dit te regelen. Als-jeblijft.'

Smeken was niets voor mij, maar om deze vrouw te beschermen zou ik mijn hele trukendoos leeghalen. Als het moest, zou ik op mijn knieën gaan om haar te overtuigen, desnoods hier, ter plekke, op de betonnen vloer.

Zover hoefde ik gelukkig niet te gaan, want Faith leunde naar voren, keek naar me op en drukte een kus op mijn lippen. Ik drong niet aan op meer, ik was al tevreden met even haar zachte mond te kunnen voelen.

'Oké Joel, ik vertrouw je.'

Als we niet midden in een noodsituatie hadden gezeten, zou ik haar hebben opgetild, haar naar het bed hebben gedragen en haar hebben laten zien hoeveel haar vertrouwen voor me betekende. Helaas moest ik me behelpen met nog een kusje op haar lippen. Daarna vlocht ik mijn vingers door die van haar en leidde haar naar onze inloopkast.

'Laten we ons aankleden, ik moet een paar telefoontjes plegen.'

Ze knikte alsof ze verdoofd was en bewoog zich op de automatische piloot, alsof ze met haar gedachten mijlenver weg was. Het lag voor de hand dat ze dacht aan wat Aiden haar vader momenteel aandeed.

Ik trok een joggingbroek en t-shirt aan. Toen Faith zich in een yogabroek, hemdje en vestje had gehuld, pakte ik weer haar hand en leidde haar door onze slaapkamer ons stille huis in. Iedereen sliep nog en dat zou voorlopig nog wel even zo blijven.

Ik bracht haar naar de woonkamer waar ik de gashaard aanstak. Ze vlijde zich op de comfortabele bank en trok haar knieën zijlings op. Ik pakte de plaid die over de armleuning hing en legde die over haar benen.

'Ik zet even een kop thee voor je.'

Ze knikte afwezig, haar blik gericht op de vlammetjes in de haard.

Na haar een mok verse thee te hebben gebracht, drukte ik een kus op haar voorhoofd. 'Ik ben in mijn kantoor, als je me nodig hebt, weet je waar je moet zijn.'

Ze knikte, in gedachten verzonken.

Toen ik op het punt stond om weg te lopen, pakte ze mijn hand, gaf er een kneepje in en keek me aan. 'Vind mijn vader, Joel. Red hem. Wat het ook kost, alsjeblieft, red hem.'

'Dat zal ik doen. Ik zweer het,' beloofde ik. Dat was riskant, want ik wist niet of ik het waar kon maken, maar ik zou mijn uiterste best doen. 'Hoe dan ook.'

Helaas betekende 'hoe dan ook' een strafbaar feit plegen, wat me geen haar beter maakte dan de man aan wie we probeerden te ontsnappen. Heel even vroeg ik me af of het doel daadwerkelijk de middelen heiligde.

Ik liet Faith achter in haar bubbel vol zorgen en beende naar mijn kantoor, waar ik de deur achter me sloot en onmiddellijk Bruno belde.

'Weet je al iets?' vroeg ik zodra hij opnam.

'Een van mijn mensen heeft de verkeerscamera's in het gebied rond het restaurant gehackt. We hebben alles op beeld. Aiden was er zelf, Joel.'

'Dat meen je niet.' Ik zette de telefoon op de speaker en legde hem voor me neer, streek door mijn haar en wreef over mijn gespannen nek.

'Nadat een van zijn mannen Luther had gepakt, kwam hij de auto uit en ging zelf op Robert af. Die mag dan geen zeventien meer zijn, maar hij vloog Aiden onmiddellijk aan. Had hem binnen twee seconden op de grond met zijn handen om zijn hals. De kerel die Luther heeft gedood kwam achterlangs en sloeg Faiths vader buiten westen met de kolf van zijn wapen. Ze hebben hem bewusteloos in een geblindeerde suv getild.'

'Waar ging die heen? Naar zijn casino?'

‘Nee, het is erger dan dat. Een verlaten deel van West-Las Vegas. We hebben de exacte locatie nog niet gevonden, maar er zijn video-beelden tot er letterlijk geen camera’s meer zijn. Het is een achterbuurt. Elke man die ik tot mijn beschikking heb, is die kant op gestuurd. Maar eerlijk gezegd weet ik niet of dat genoeg zal zijn.’

‘Ik ken iemand die ons aan meer mankracht kan helpen.’ Met een zucht wreef ik met mijn duim en wijsvinger over mijn bonzende slapen. Ik deed liever geen beroep op Diego, maar ik wist geen andere uitweg.

‘We kunnen alle hulp gebruiken,’ zei Bruno scherp.

Ik siste. ‘Fuck, ik wil hem eigenlijk helemaal niet weer bellen.’

‘Nood breekt wet, Joel. Luther was een vriend van me en die is nu dood.’ Ik kon horen hoe Bruno op zijn borst klopte bij het woord vriend.

‘Dat weet ik. Ik kom hierop terug.’ Ik verbrak de verbinding, scrollde meteen door mijn contacten en veegde het nummer tevoorschijn dat ik nooit meer had willen bellen.

‘*Amigo*. Ik had niet verwacht zo snel al weer van je te horen.’ Diego wond er geen doekjes om.

‘Ik had gehoopt niet nog eens gebruik te moeten maken van je unieke dienstverlening.’

‘Unieke dienstverlening. Je weet het altijd zo leuk te zeggen, Castellanos.’ Hij grinnikte, maar ik vond het niet grappig.

‘Hij heeft mijn aanstaande schoonvader,’ zei ik effen en liet Salazar zelf invullen wat ik niet hardop wilde zeggen.

Hij leek meteen te weten wie ik bedoelde. ‘De *cabrón* die mijn mannen te grazen hebben genomen? De eigenaar van El Diablo?’

‘De enige echte. Als vergelding voor wat je mannen hebben gedaan en de terugkeer van het kind naar haar familie, heeft hij het Italiaanse restaurant van mijn schoonvader in brand gestoken, een van mijn mannen gedood en de vader van mijn verloofde gekidnapt.’

‘Was die tent van iemand van je familie?’ vroeg hij. ‘We hoorden

van die brand en gingen ervan uit dat het een ongeluk was, omdat de eigenaar goed bekendstaat en populair is in de gemeenschap. Prima Italiaans eten. Heb daar vaak zelf gegeten, amigo.'

'Die eigenaar is mijn aanstaande schoonvader. Ik voel me verantwoordelijk. Aiden Bradford heeft mijn verloofde en haar familie al genoeg ellende bezorgd. Ik ben er klaar mee.'

Diego kwam ter zake. 'Wat moet er gebeuren?'

'Wat er maar mogelijk is, alles wat je te bieden hebt.' Ik briepte bij de gedachte aan hoe Aiden Faiths vader martelde, hoe hij Eden had gekidnapt en Faith had verkracht. 'Het mag een zootje worden, als er maar een eind aan komt.' Hij had zulke vreselijke dingen gedaan dat ik geen enkel schuldgevoel meer voelde.

'Komt in orde,' antwoordde Diego.

Ik praatte Diego bij over de details en gaf hem Bruno's gegevens zodat die als aanspreekpunt kon dienen. Ook deelde ik de richting waarin we vermoedden dat Aiden en zijn trawanten verdwenen waren.

Toen ik de verbinding had verbroken, keek ik uit het raam, zag niets dan de uitgestrekte blauwe zee en voelde hoe ik eindelijk glimlachte.

Aiden Bradford was ten dode opgeschreven.

Te veel informatie

RUBY

Ik werd wakker van het bewegen van het matras naast mijn benen. Toen ik mijn ogen opende, keek Nile me grijnzend aan. ‘Het is hoog tijd dat die mooie kijkers van je weer te zien zijn.’

Fronsend keek ik om me heen, het was donker in mijn kamer.

Nile legde zijn hand op mijn heup en wreef erover. ‘Hoe voel je je?’

‘Niet helemaal lekker, maar het gaat wel.’ Ik verborg een gaap achter mijn hand.

‘Je zult wel trek hebben, ik zal de gouvernante wat te eten laten brengen,’ bood hij aan.

‘Hoe laat is het?’ vroeg ik. Mijn ogen voelden als schuurpapier.

‘Half zeven.’

In de avond? Shit, had ik de hele dag geslapen? Nadat hij me had gebeft, had ik hem afgetrokken en was daarna prompt in slaap gevallen. Ik kon me niet eens herinneren dat hij uit bed was gegaan om zich een beetje op te frissen.

Ik reikte naar de das die om zijn nek geknoopt zat. Hij was gekleed in een onberispelijk maatpak dat hem verrukkelijk stond.

Omdat ik me stoutmoedig voelde, richtte ik me op, legde mijn

hand om zijn nek en drukte mijn lippen op die van hem. Hij sloeg een arm om mijn schouders en hield me stevig vast toen onze lippen zeiden wat ik nog niet hardop kon zeggen.

Ik ben blij dat ik jou heb gekozen.

Ik heb de juiste keuze gemaakt.

We zullen samen gelukkig worden.

Kreunend trok hij een spoor van kussen over mijn hals en weer terug. 'Schat, ik wil niets liever dan het dekbed wegtrekken en je helemaal verslinden, maar je zus vraagt naar je,' murmelde hij tegen mijn huid.

Dat was het moment waarop het allemaal weer terugkwam.

Mijn moeder had geprobeerd mijn zusje te doden.

Mijn zusje was nu hier in Engeland en vermoedelijk hartstikke bang in een wildvreemde omgeving.

Ik gooide de dekens van me af en sprong uit bed. In mijn nakie zocht ik op de vloer naar de jurk die ik had gedragen. Ik spotte mijn kanten slipje en hield het gescheurde gevalletje omhoog zoals de mannen thuis dat deden met een grote gevangen vis. 'Serieus?'

Hij trok zijn manchetten recht, haalde een doekje uit zijn zak en begon de glazen van zijn zwart omrande bril schoon te wrijven. 'Het moest even.' Hij schonk me een sluw, sexy lachje.

Als ik niet zo bezorgd zou zijn over Opal, zou ik hem hebben besprongen, zijn volmaakt gekamde haar in de war hebben gemaakt en zijn nette pak hebben gekreukt. Afgaande op de manier waarop hij naar me keek, zou hij daar immens van hebben genoten.

Hoofdschuddend speurde ik verder naar mijn jurk. Die bleek aan het bed te hangen. Snel trok ik de jurk aan en kamde met mijn vingers mijn bedhaar een beetje in model.

'Hoe zie ik eruit?' vroeg ik onzeker.

Nile grijnsde. 'Om op te eten. O, wacht. Dat heb ik al gedaan. Ik zou best nog een portie lusten.' Geilheid gloeide in zijn ogen en hij likte langs zijn lippen.

Ik schonk hem een vuile blik en wees beschuldigend naar hem. ‘Dit is niet het moment om me zo op te hitsen dat ik weer met je wil rot-zooien.’

Hij grinnikte. ‘Mocht je er toch zin in hebben, ik ben je gewillige slachtoffer.’

Ik sloeg mijn ogen ten hemel en kreunde. ‘Wat moet ik toch aan met deze speelse kant van je?’

‘Me bespringen?’ stelde hij voor.

Onwillekeurig schoot ik in de lach, deels geïrriteerd en deels ge-amuseerd. ‘Waar is mijn zus en heb ik tijd om een onderbroek aan te trekken?’

‘Wat betreft dat laatste: absoluut niet. Ik vind het een aantrekkelijk idee dat je in mijn huis rondloopt met vrije toegang tot een kostelijk deel van je anatomie, waar ik sinds kort erg dol op ben geworden.’ Hij liep op me af en pakte mijn hand. ‘Kom op, dan breng ik je naar Opal.’

Ik vlocht mijn vingers door die van hem en zodra onze handpalmen elkaar raakten, werd ik van top tot teen warm. Deze nieuwe connectie van ons was veel krachtiger dan ik had verwacht. Toen ik voor Nile had gekozen, ging ik ervan uit dat we een hoop lol tussen de lakens zouden hebben, naar chique feestjes zouden gaan en zouden doen wat het ook was dat rijke mensen deden als ze niet aan het werk waren. Inmiddels begon ik me af te vragen of we misschien niet beter bij elkaar pasten dan ik me eerder had voorgesteld. De tijd zou het leren, we hadden drie jaar om erachter te komen.

Voor het eerst in tijden had ik zin in de toekomst en de mogelijkheden die voor me lagen, voor Opal en voor de gebroeders Pennington.

Toen we de zitkamer binnen liepen, glinsterde er iets op de grond in het licht van de lamp die op een bijzettafeltje stond. Ik stopte, bukte en raapte de verlovingsring op die ik bij Tiffany’s had uitgezocht voordat we Las Vegas hadden verlaten.

Het leek eeuwen geleden.

Nile deinsde achteruit toen ik hem de ring liet zien. ‘Heb je spijt?’ fluisterde hij, maar zijn stem klonk steeds luider.

‘Nee, maar het is wel een mooie ring. En zo verschrikkelijk duur. Ik had ’m niet zo moeten weggooien, maar ik deed een poging om een punt te maken.’

‘Dat is je absoluut gelukt. Helemaal in stijl zelfs.’ Hij grijnsde.

Ik glimlachte om zijn lovende woorden. ‘Geef me je hand eens.’

Hij stak zijn hand uit. Ik legde de ring in zijn handpalm en vouwde zijn vingers eromheen.

‘Zorg er alsjeblieft voor dat hij ’m terugkrijgt.’ Ik tikte op zijn gesloten vuist. ‘Niet in zijn gezicht gooien, niet gemeen doen.’ Ik prikte in zijn borst. ‘Wees een beetje aardig.’

Hij stopte de ring meteen in de binnenzak van zijn jasje. ‘Ik zal mijn best doen.’

Ik rolde met mijn ogen. ‘Meer mag ik niet verwachten.’

‘Inderdaad.’

Nile leidde me door het huis naar de eetkamer, waar ik mijn eerste etiquetteles had gehad. En moest je nu eens zien: daar zaten Opal en Noah naast elkaar aan de grote tafel. Opal keek me met grote ogen aan. In zussentaal betekende dat: ‘Ik weet ook niet wat hier gebeurt.’ Noah snoof toen zijn blik naar Nile en mij gleed, hand in hand.

De gouvernante kwam binnengewandeld in een strakke, chique kokerrok van tweed en een zijden blouse in gebroken wit, met een grote, oversized strik om de hals. De mouwen waren wijd en luchtig, en sloten bij de polsen met een reeks delicate knoepjes.

‘Fijn dat jullie ons met je aanwezigheid kunnen vereren,’ merkte de gouvernante op en zette aan het hoofd van de tafel een fles wijn neer.

Nile stuurde me naar de stoel waarop de gouvernante net wilde plaatsnemen.

‘Mevrouw Bancroft, ik geloof dat mijn verloofde aan mijn rechterhand hoort te zitten. Vindt u ook niet?’ informeerde Nile met opgetrokken wenkbrauwen.

Haar hoofd ging omhoog, en ze legde haar hand op haar borst alsof ze gechoqueerd was. ‘Ik wist niet dat er al een besluit genomen was over jullie aanstaande huwelijk.’

‘De knoop is doorgehakt. Ruby en ik trouwen nog deze maand,’ kondigde Nile aan, duidelijk hoorbaar voor iedereen in de kamer.

We hadden het nog niet over de trouwdatum gehad, maar volgens het contract dat we allebei hadden ondertekend, begon de tijd te dringen. En ik had flink wat geld nodig om Opals school te betalen, zeker nu ze van die derderangs opleiding in Mississippi naar een pepperdure universiteit als Cambridge in Engeland zou gaan.

Toen ik langs de gouvernante liep, bekeek ze me van top tot teen. Ik was op blote voeten en droeg nog steeds hetzelfde eenvoudige jurkje als eerder, toen Opal aankwam.

‘Ik zie dat je geen moeite hebt gedaan om je om te kleden voor het diner. Een Pennington-vrouw kleedt zich altijd passend voor de gelegenheid.’ Ze klakte afkeurend met haar tong.

Ik haalde mijn hand door mijn haar, dat eerder op een vogelnest leek dan op het gladde blonde kapsel dat ik normaal gesproken graag had. ‘Nou ja, ik ben nog geen Pennington, dus ik ga gewoon lekker zo aan tafel. Met gekreukte jurk en al.’

Toen we zaten, boog ik me over de punt van de tafel en Nile deed hetzelfde. ‘Ze zou flauwvallen als ze wist dat ik geen onderbroek aanheb,’ fluisterde ik met een knipoog naar mijn verloofde.

Hij perste zijn lippen op elkaar en grijnsde toen duivels. ‘Ze zou volkomen gechoqueerd zijn.’

‘Mooi. Misschien vertel ik het haar wel,’ plaagde ik om de spanning te breken.

‘Wat wilt u me vertellen, juffrouw Dawson?’ vroeg ze op die typisch Britse, hooghartige toon vol oordeel en minachting.

‘Alleen maar dat ik blij ben hier te zijn, met jullie allemaal,’ zei ik terwijl ik Nile een ondeugende glimlach toewierp. ‘Dank u voor het regelen van het diner, maar u had zich echt niet zo hoeven uitsloven. We waren al blij geweest met een boterham met pindakaas en jam.’

‘O mijn god, wat zou ik graag een boterham met pindakaas en jam willen,’ verzuchtte Opal, haar ogen gesloten. Noah keek haar aan en glimlachte.

‘Nog nooit gehad,’ verkondigde Nile. Hij schudde zijn servet uit en legde het op zijn schoot.

Twee bedienden in pinguïnpakken brachten ieder twee borden binnen. Ze zetten er een neer voor Opal, toen voor mij, en daarna voor mevrouw Bancroft en Noah. Nile wachtte tot hij zijn bord kreeg, dus ik hield mijn handen op mijn schoot, net als de rest van het gezelschap. Ik herinnerde me nog goed dat de gouvernante me had geleerd pas te beginnen met eten als iedereen bediend was.

Toen ook Nile zijn bord had, hief mevrouw Bancroft haar vork op. Ik pakte hetzelfde bestek als zij, waarop ze me een goedkeurend knikje gaf. Dat kleine knikje was genoeg om me te laten stuiteren op mijn stoel en enthousiast te beginnen aan het feestmaal op mijn bord.

‘Nile, is er een manier om je van gedachten te laten veranderen over de trouwdatum? Het is nogal kort dag om iedereen die ertoe doet uit te nodigen voor zo’n gebeurtenis,’ zei mevrouw Bancroft.

Ik fronste en liet een vork vol aardappelpuree boven mijn bord hangen. ‘Iedereen die ertoe doet? Wat wil dat zeggen?’

‘Dat betekent dat er heel veel stijve Britten naar je bruiloft zullen komen, Ruby Roo.’ Opal wees met haar vork naar me.

Het leverde haar onmiddellijk een standje van de gouvernante op. ‘Juffrouw Opal, het is onbeleefd om met een vork naar iemand te wijzen. Doe dat alsjeblieft niet aan tafel, liefje.’

Ik grinnikte geluidloos en Opal liet haar hoofd hangen. ‘Sorry mevrouw Bancroft.’ Ik kon zien dat ze een brede grijns verborg.

‘Nou, het kan me niet schelen wat voor bruiloft het wordt. Nile?’ Ik legde mijn hand op zijn pols.

Hij hield zijn hoofd een beetje scheef en keek me aan op een manier die een mengeling was van ontzag en bewondering. ‘Nee schat. Wat jij en de gouvernante ook besluiten, ik vind alles prima.’

‘Dat mag dan allemaal zo zijn, maar het is erg kort dag,’ merkte mevrouw Bancroft op. ‘Ik heb geen idee hoeveel royals erbij kunnen zijn. Nog even afgezien van de celebrity’s met wie je samenwerkt met je composities. Het gaat nog een hele uitdaging worden om een designer van naam hier te krijgen om je bruid en haar zus fatsoenlijk te kleden.’

Nile pakte mijn hand en hield mijn blik vast toen hij tegen de gouvernante sprak. ‘Ik ben er zeker van dat u er iets prachtigs van zult maken. Ik heb er alle vertrouwen in.’ Hij keek haar alsnog aan. ‘Dit is de eerste keer dat u een bruiloft voor een van uw jongens kunt plannen. Doe wat u goeddunkt. Zolang Ruby aan het einde van de maand met mij voor het altaar staat, vind ik alles prima.’

‘Klootzak,’ mompelde Noah.

‘Dat soort woorden gebruiken we hier niet,’ zei mevrouw Bancroft streng. Ze fronste en Noah schudde zijn hoofd.

‘Ik heb natuurlijk nog wel een getuige nodig,’ Nile leunde achterover en sloeg zijn armen over elkaar, misschien om Noah uit te dagen, misschien om zich schrap te zetten voor wat zijn broer zou gaan zeggen.

‘Heb je ooit gedacht dat ik dat niet zou willen zijn?’ antwoordde Noah een beetje pesterig. ‘Wie weet, misschien verandert ze wel op het laatste moment van mening en trouwt ze alsnog met mij. Eén blik op mij in een jacquet en ze smelt ter plekke alsnog voor me.’

Opal barstte in lachen uit en sloeg met haar vlakke hand op het tafelblad. Ik bedekte mijn neus en mond met mijn servet, zodat ik geen eten over de tafel zou sproeien met mijn gegiechel.

Nile grinnikte. ‘Gast, je weet toch wel dat we hetzelfde gezicht heb-

ben? Ruby trouwt met mij vanwege mijn geld en sprankelende persoonlijkheid, niet om mijn lijf of mijn knappe kop.'

'Hoewel ik na vandaag kan zeggen dat er niets mis is met je lijf. Halleluja! Amen! Ik ben echt een mazzelmeid.' Mijn grijns liet Opal veelbetekenend met haar wenkbrauwen wiebelen.

De andere drie vielen stil: Nile met een duivels lachje om zijn op-eengeperste lippen, Noah van het ene moment op het andere chagrijnig en mevrouw Bancroft nog meer gechoqueerd dan anders.

'Nou ja, zeg!' Ze snakte naar adem en wapperde haar rood geworden hoofd koelte toe alsof ze er niet bij kon dat ik zoiets intiems deed.

'Shit, dat was te veel informatie, hè?' Ik ontweek haar blik, zocht naar de dichtstbijzijnde uitgang en overwoog op de vlucht te slaan.

'Schat, ik denk dat het beter is om wat er in de slaapkamer gebeurt voor onszelf te houden, hmm?' Nile drukte een kus op de rug van mijn hand. Hij glimlachte, maar ik voelde me toch een volslagen idioot.

Ik kreeg het warm en voelde mijn wangen branden. Snel greep ik mijn glas wijn en nam een paar grote slokken.

Mevrouw Bancroft veranderde van onderwerp, waar ik haar erg dankbaar voor was. 'Even terug naar waar we het over hadden. Ik zal alles plannen voor de laatste zaterdag van de maand, wat toevallig ook de laatste dag van de maand is. Past dat in jullie tijdlijn?'

'Prima,' zei Nile en nipte van zijn wijn.

'Wat betreft de trouwjurk en een jurk voor Opal als mijn getuige, die kunnen we zelf wel vinden. Ik heb een gangbare maat, dat zou geen problemen moeten opleveren.'

Voor mevrouw Bancroft mijn plan van tafel kon vegen nam Nile het woord. 'Dat klinkt als een leuke dag voor jou en je zus. Kun je meteen wat meer te weten komen over waar je zult wonen en shoppen. Jullie kunnen mijn chauffeur gebruiken, hij kan jullie overal bij helpen.'